

Спогади

Раїса Троянкер

Маленька, презирством заплъована Голта,
А може, Бердичів? Не пам'ятаю...
Розбурхані спогади у грудях бовтають
Встають. Зникають.
Вузькі неметені вулиці.
Страшна туга маленьких містечок,
Коли печаль до стін тулиться
І в чотири години уже вечір.
Мамине життя. Брудні перини.
Бакалійна крамничка. Голодні діти.
Колись струнку молоду спину
Зігнула за п'ятаками гонитва.
І вмерла мама. Не було квіток.
Терпких троянд і мотивів Моцарта.
Тільки запам'яталось, сказав хтось:
— Вмерла стара тахтарка.
Прийшов старий, рудий служка.
Прокричав над мамою якусь молитву,
Вечірні тіні гаптували смужки, —
Якийсь чудний стародавній витвір.
Старі євреї не йшли, а бігли.
На чорних марах коливалось тіло.
І мертвий день без кінця скиглив
Над тілом закостенілим.
Мамо, тебе поховали просто.
Старі євреї не йшли, а бігли.
Надворі літо переходило в осінь,
На чорних марах коливалось тіло.